

Salt Lake City

Antalet nationer: 77.

Antalet deltagare: 2399 (1513 herrar – 886 damer).

Tid: 8 – 24 februari.

Antalet grenar: 78.

Salt Lake City sopade banan med sina konkurrenter när de tog hem spelen. Men trots en överlägsen seger var vägen fram till OS inte spikrak.

Det var vid IOK-sessionen i Budapest 1995 som mormonstaden i delstaten Uta fick spelen. Östersund, Quebec och Sion utklassades vid IOK-omröstningen och Salt Lake City fick spelen redan efter en röstomgång.

1998 på hösten brakade det löst för arrangörerna i Salt Lake City. Då avslöjades det att Salt Lake City inte fått spelen med justa metoder.

Konsekvenserna blev många. Huvuden rullade i Salt Lake City och ett antal IOK-ledamöter utslöts eller avgick självmant. I mars 1999 vid en extra IOK-session i Lausanne utslöts sex IOK-medlemmar. Tidigare hade fyra avgått på egen begäran.

I Salt Lake City avslöste den ena undersökningen den andra. Till slut kom man fram till att de blivande OS-arrangörerna uppträtt oetiskt men inte kriminellt.

För IOK:s del var det också starten på en ny era. IOK omorganiserades i grunden och proceduren för att söka spelen ändrades.

Den största förändringen var att IOK-ledamöterna i fortsättningen inte fick besöka kandidatstäderna. Dessa får i fortsättningen söka spelen på "lika villkor" vilket bland annat innebär att städerna i första omgången får ett formulär med ett antal frågor som ska besvaras. IOK tar efter detta ut de städer som de anser har förmågan att arrangera spelen och städerna får efter detta ett mer utförligt frågebatteri att besvara. Efter detta besöks varje kandidatstad av en utvärderingskommission som går igenom varje stads koncept och efter detta skriver en rapport. Denna ligger till grund för IOK-ledamöternas röstning.

Få trodde att IOK skulle få igenom så många och genomgripande förändringar på så kort tid.

En av anledningarna till att det gick var den avgående IOK-presidenten Juan Antoni

Samaranch vilja till förändringar att göra IOK till en mer öppnare organisation.

IOK fick under den stora turbulensen kritik för att man varit sluten och aldrig velat redovisa sin ekonomi. Sanningen var att IOK:s finansiella status varit tillgänglig sedan 1981 men intresset från medias sida under åren fram till skandalen i Salt Lake City varit minimalt.

I september 2001 kom nästa bakslag för Salt Lake City. Den elfte september slog terrorister till mot World Trade Center i New York. Terroristerna körde in med två trafikflygplan i tvillingtornen som rasade och över 3000 människor omkom i attacken.

Samtidigt befanns sig SOK i Salt Lake City med ett antal svenska journalister och de svenska förbundskaptenerna för vintergrenarna var också på väg till Salt Lake City. Dessa fick vända mitt över Atlanten sedan luftrummet i USA stängts.

Många ifrågasatte också om Salt Lake City skulle kunna arrangera vinterspelen men man var där fast övertygade om att spelen skulle genomföras.

Säkerheten sattes i främsta rummet och miljontals dollar spenderades för att garantera spelens säkerhet.

Den åttonde februari kunde spelen invigas. USA:s president George Bush förrättade invigningen stående mitt i den amerikanska truppen och en hedersvakt bar in den brända flaggan som hittats i spillrorna av World Trade Center.

Sverige åkte till spelen med en stark trupp. Det fanns stora förhoppningar på svenska medaljer. Det uttalade målet var tio medaljer. Ett mål som skulle ses mot bakgrunden av att Sverige i det två senaste vinterspelen tagit tre medaljer i Nagano respektive Lillehammer. Här följer en resumé idrott för idrott från Salt Lake City.

Bob

Tyskland förväntades ta storslam i bob och lägga beslag på de tre guldmedaljerna som stod på spel.

På herrsidan lyckades man medan det "bara" blev silver för damerna som debuterade på OS-programmet. Damtävlingen vanns sensationellt av hemmaåkarna Vonetta Flowers och Jill Bakken.

Sverige hade i damtävlingen med Karin Olsson och Lina Erngren. Den olympiska debuten slutade med en 14:e plats bland 15 deltagande ekipage.

Curling

En överraskning, en sensation och två besvikelser, ja, så kan man sammanfatta OS-curlingen. Överraskningen stod Norges herrar för när de vann guld och sensationen stod Storbritanniens damer när de segrade i damtävlingen.

Besvikelserna stod de svenska herrarna och damerna för som fick lämna curlinghallen i Ogden utan medaljer.

De norska herrarna var knappast tyngda av meriter inför turneringen. VM-brons 2001 fanns visserligen med i bagaget men det var också allt. Detta skulle kunna jämföras med det svenska laget med skippern Peja Lindholm i spetsen som med sina två VM- och EM-guld fanns med i förhandstipsen om de ädlaste medaljerna tillsammans med Kanada.

Sverige tog sig till semifinal efter ett gruppspel som bjudit på både glänsande spel och mindre bra spel. Det glänsande spelet kom i matchen mot Kanada och efter det fyra raka gruppspelssegrar som säkrade semifinalplatsen.

Väl där väntade Kanada igen som fick en drömstart med en trea redan i första omgången.

Pejas lag arbetade sig dock in i matchen och i den sjunde omgången vid ställningen 3-5 hade Peja chansen till en fyra men det blev bara en etta och kanadensarna kunde sedan hålla boet fritt från svenska poängstenar och säkra finalplatsen mot Norge.

I finalen darrade dock den kanadensiske skippern Kevin Martin som hade chansen att i tävlingens sista sten bärga guld. Hans sten blev dock för lång och Norge kunde vinna.

Sverige hade ju trots semifinalförlusten chans på medalj i bronsmatchen mot Schweiz. En nation som Pejas lag slagit både i VM- och EM-finalerna senast.

Svenskarna började dåligt och när Schweiz i sjunde omgången tog ledningen med 7-3 gick luften mer eller mindre ur dom. I den nionde omgången gav Peja upp matchen då han symboliskt gled in med sin sten i boet.

På damsidan imponerade Kanada stort med att vinna åtta av nio matcher. Det mest nervpirrande under gruppspelet var den raffinerade striden om den sista semifinalplatsen. Det krävdes sarspel mellan Sverige, Storbritannien och Tyskland.

I den fjärde omgången i sarspelet kunde Storbritannien avgöra. Den svenska skippern Elisabeth Gustafson satsade på en trea med sin sista sten men slaget blev för löst och brittiskorna, eller snarare skotskorna (alla fem i laget är födda i Skottland) kunde i stället stjäla en tvåa och sedan vinna matchen med 6-4. Av bara farten kunde sedan skotskorna i sin andra match slå Tyskland och ta den sista semifinalplatsen. För Sveriges del innebar förlusten i sarspelet att det blev en sjätte plats.

Drömfinalen mellan Kanada och USA kom dock aldrig till stånd. Nej, dom fick nöjas sig att spela om bronset medan Storbritannien och Schweiz gjorde upp om guld som också här

avgjordes med matchens sista sten. De skotska nerverna höll och det sensationella guldet var ett faktum.

Ishockey

Herrarnas ishockeyturnering bjöd för andra gången i rad på världens bästa spelare. NHL-proffsen fanns med vilket skulle borga för kvalitet av yppersta nivå och det fanns naturligtvis också stora förhoppningar på att Tre Kronor skulle ta revansch för den mindre godkända insatsen fyra år tidigare i Nagano.

Förberedelserna för lagen var som tidigare minimala. Tre Kronor hade en enda träning före första match.

De svenska damerna hade vissa förhoppningar på medalj efter suveräna Kanada och USA som fortfarande spelade i en egen division.

För Tre Kronor slutade OS-turneringen med svarta krigsrubriker i svenska medier efter förlust redan i kvartsfinalen medan damkronorna höjdes till skyarna för sitt tillkämpade OS-brons. Men herrishockey fick en flygande start som innebar stora förhoppningar. Redan i den första matchen ställdes Tre Kronor mot Kanada. Tre Kronor bjöd en glänsande ishockey i högt tempo och speciellt mittperioden fick hockeyälskarna att jubla. En period som Tre Kronor vann med 4-0. Svensksegern med 5-2 och kanske framför allt sättet som siffrorna skrevs till gav stora förhoppningar.

Dessa blev inte mindre efter den andra gruppspelsmatchen mot Tjeckien. Svensk seger med 2-1 efter bra spel i åtminstone halva matchen. Men så här i efterhand kunde man konstatera en oroande tendens till oskärpa i vissa lägen.

Den sista gruppspelsmatchen mot Tyskland var avgjord redan efter tio minuter då Tre Kronor skaffat sig en 3-0-ledning. Till slut blev det 7-1 och Tre Kronor hade gått obesegrade genom gruppspelet vilket innebar att i kvartsfinalen väntade Vitryssland som förlorat samtliga sina gruppspelsmatcher.

Den 20:e februari kommer för alla framtid att vara inskrivet som en av de mörkaste dagarna i svensk ishockeys historia.

Att Tre Kronor skulle förlora matchen fanns på förhand inte i sinnevärlden hos någon.

Visserligen började matchen helt enligt planerna med svensk ledning. En ledning som kunde ökas på när laget fick chansen att spela fem mot tre.

Ytterligare ett tillfälle till att öka på ledningen i spel fem mot fyra men då passade Vitryssland på att kvittera i stället.

Knappt två minuter efter kvitteringen åkte de svenska NHL-proffsen på en riktig kalldusch då Vitryssland tog ledningen med 2-1.

I den andra perioden uppträdde Tre Kronor lika tafatt som under den första men en kvittering lyckades man pilla in bakom storspelande Andrej Mjezin i Vitrysslands mål.

Den tredje perioden var knappt tre minuter gammal när Vitryssland tog ledningen igen. En ledning som var kvitterad fem minuter senare.

När sedan Vladimir Kopat med drygt två minuter kvar av matchen slängde iväg en puck från mittzonen som dalade mot Tommy Salo i det svenska målet och som studsade på hans plockhandske och via ryggen in i målet var det svenska nederlaget ett faktum.

Visst pressade svenskarna de återstående knappa minutrarna men Mjezin hade definitivt spikat igen sitt mål.

Den svenska förlusten går till historien som en av de mest sensationella och det svenska hockeymörkret var ett faktum.

Av 47 skott på mål räddade Mjezin 44 men hans storspel var inte hela sanningen bakom segern.

Svensk underskattning, slarv och oskärpa bäddade för den vitryska segern.

Kanada fick nu i semifinalen möta Vitryssland och kanadensarna hade inga som helst problem med att vinna med 7-1 och därmed spela sig fram till en drömfina! mot USA.

En final där Kanada gjorde sin kanske bästa match i turneringen medan USA å andra sidan inte kom upp i den standard som man visat i tidigare matcher. Den kanadensiska 5-2-segern var säker och OS-guldet var tillbaka i ishockeyns hemland efter 50 år.

Ishockeyn räddades nu av damerna som kämpade sig till ett OS-brons efter suveräna Kanada och USA.

Inledningsmatchen mot Ryssland var också nyckeln till semifinalavancemang. Tjejerna hade ledningen med 3-0 en bit in i den andra perioden men ryskorna lyckades reducera till 2-3 inför slutperioden. Ett resultat som stod sig under hela sista perioden trots chanser för både Sverige att säkra segern och Ryssland att kvittera.

I den andra gruppsspelsmatchen kunde Sverige genom en seger mot Kazakstan säkra en semifinalplats och det blev också en enkel seger med 7-0.

I den sista gruppsspelsmatchen väntade Kanada och här var de svenska damerna som väntat chanslösa. Kanada dominerade stort (70 skott) och till slut rann siffrorna iväg för tröttkörda svenskor som fick se Kanada vinna med 11-0.

I semifinalen väntade USA för svensk del. Här gjorde svenskorna en bra match även om det inte räckte mot ett starkare USA som vann med 4-0. Men mästariinnorna från Nagano 1998 fick det lite besvärligare än väntat. Kanada hade också inte helt lätt mot Finland i den andra semifinalen. Några minuter in i den sista perioden ledde Finland med 3-2 men när väl kanadensiskorna lyckats kvittera kunde inget stoppa dem. Seger till slut med 7-3 och sedan kunde Kanada i finalen slå USA med 3-2.

Det var meningen att damkronorna skulle hämta inspiration från herrarna inför bronsmatchen mot Finland. De laddade upp med att se herrarnas kvartsfinal men som tur var uppträdde tjejerna inte lika oinspirerat och slarvigt som sina manliga kollegor i matchen dagen före. Den svenska lagledningen valde att spela med 15-åriga Kim Martin i målet och det visade sig vara ett mycket lyckat val. Hon storspelade och var en stor anledning till att Sverige kunde vinna med 2-1 och ta hem OS-bronset. En annan anledning var Evelina Samuelsson som svarade för de båda svenska målen, båda i första perioden, samt att hela övriga laget kämpade och såg till att Finland trots övertag i skott inte lyckades göra mer än ett mål.

Konståkning

Konståkningen blev spelens ”dokusåpa” och då handlade det om paråkningen, köpta domare och en tävling som fick sin slutliga resultatlista först sex dagar efter det att sista paret avslutat sitt fria program.

Efter det korta programmet var det ryska paret Anton Sicharulidze/Jelena Berzjnaja i ledning. Sju av de nio domarna hade dom som etta före det kanadensiska paret David Pelletier/Jamie Salié.

Efter det fria programmet hade fem av domarna det ryska paret som segrare och fyra det kanadensiska.

När det stod klart för publiken i arenan utbröt en visselkonsert modell högre och större.

I medier hävdades det att den franska domaren La Gougne efter påtryckningar från sitt förbund gett det ryska paret för höga poäng för att i gengäld få rysk hjälp med att ge det franska isdansparet högre poäng senare under veckan.

Uppgifterna var naturligtvis hett stoft och en kanadensisk protest kom också som ett brev på posten.

ISU, det Internationella skridskoförbundet, ville ta upp frågan på nästa kongress vilket inte gjorde saken bättre. IOK bad då ISU med hänvisning till den olympiska chartern att ISU skulle undersöka saken omgående.

ISU:s styrelse rekommenderade IOK att dela ut dubbla guldmedaljer vilket också blev fallet.

Att notera är att om man strukit den franska domarens poäng hade det ryska paret vunnit. Så när den officiella resultatlistan kom från ISU fanns det inga poäng för de två guldparen. Så där skrevs det också konståkningshistoria.

Hela affären utmynnade också i att ISU såg över regelverket kring poäng- och domartillsättningen.

I skymundan av denna konståkningens egen dokusåpa bjöds det på konståkning på absolut högsta nivå.

Herrarnas åkning vimlade av kvadruplar, konstnärskap och perfekt teknik. Segraren Aleksej Jagudin trollband publiken med en hisnande friåkning.

21-åringen, som vann VM 1998, 1999 och 2000 för att sedan försvinna med alkoholproblem var nu tillbaka fri från problem och ännu bättre än tidigare.

På damsidan blev det en rafflande avslutning. Storfavoriten Michelle Kwan, USA, såg efter det korta programmet ut att kunna ta sin hett eftertraktade guldmedalj.

Inför det fri programmet låg den 16-åriga amerikanskan Sara Hughes på fjärde plats och ingen räknade med att hon skulle kunna slå sig in bland de tre ”stora”, Kwan, Irina Slutskaja, Ryssland, och Sasha Cohen, USA.

Men Hughes satte press på trion efter en perfekt teknisk åkning, kryddad med ungdomlig entusiasm som kanske skylde det aningen omogna uppträdet på isen.

Men Hughes insats innebar att de tre som låg före henne knappast hade råd med några tekniska missar för att behålla henne bakom sig i resultatlistan.

Kwan missade en trippel flip och placerades bakom Hughes. Men Kwan skulle ändå kunna vinna om Slutskaja inte placerades före henne i friåkningen. Då skulle guld gå till Kwan eftersom hon var bäst i det korta programmet.

Slutskaja åkte för guld men missar i några kombinationer förstörde guldfesten både för henne och Kwan eftersom domarna placerade Slutskaja före Kwan.

Något av den ”amerikanska drömmen” gick i uppfyllelse denna kväll i Salt Lake Ice Center och publiken var också mer eller mindre i extas efter den rafflande upplösningen.

Isdans hade svårt att nå upp till samma mediala uppmärksamhet som paråkningsmen bjöd på konståkning i världsklass som vanns av Moskva-födda Marina Anissina och Gwendal Peizerat, Frankrike. Det franska paret ledde tävlingen hela tiden.

Rodel

Georg Hackl var ute efter sitt fjerde raka OS-guld och femte raka OS-medalj i singel.

Nu blev det ”bara” silver men Hackl var inte speciellt nedslagen efter det. Han konstaterade att Armin Zöggeler, Italien, förtjänade guld eftersom han varit bäst de senaste åren.

Bengt Walden blev 23:a i tävlingen

I dubbel blev det tysk seger genom paret Leitner/Resch. Svenskarna Bengt Walden och Anders Söderberg vrupade i båda åken.

I damtävlingen dominerade Tyskland genom att ta samtliga tre medaljer.

Skeleton

Skeleton har funnits med på OS-programmet två gånger, 1928 och 1948. Det vill säga de gånger som spelen arrangerats i St Moritz i den klassiska banan Cresta run.

Grenen hamnade utanför det olympiska programmet eftersom man ansåg den vara för farlig. Men nu var den tillbaka i Salt Lake City och här blev det amerikansk seger både på herr- och damsidan.

Alpint

För svenskt vidkommande blev det tronskifte på damsidan. Anja Pärson tog över den svenska ”drottningtiteln” efter Pernilla Wiberg.

De alpina tävlingarna inleddes med herrarnas störtlopp. En gren som denna säsong liksom många före det dominerats av Österrike. Och storfavorit till guld var Stephan Eberharter. Svenske Fredrik Nyberg hade beslutat sig för att köra störtloppet för att få en genomkörare inför Super-G-tävlingen. Startnumret var näst intill perfekt – tre – och han tog också ledningen som han höll tills österrikarna kom. Till slut blev det en fin sjunde plats för Nyberg. Eberharter hade som startnummer nio att slå landsmannen Grebers tid vilket han också gjorde med 65 hundra delar. Men ledningen fick han bara behålla en kort stund för som nummer tio kom Fritz Strobl. Denne österrikare har inte lyckats på de stora mästerskapen tidigare men den här gången slog han till. Hans tid var 28 hundra delar snabbare än Eberharters. Denne fick nu nöja sig med brons sedan Norges Lasse Kjus klämt sig in på silverplats.

Dagen efter herrarnas störtlopp var det dags för damerna. Här fanns det svenska förhoppningar på Pernilla Wiberg. Två platser på världscupspallen inför OS gjorde att det fanns fog för optimism.

Men startnummer 20 visade sig vara ett omöjligt startnummer. Optimalt var att ha startnummer 11-15. Där fanns också de sex bästa. De som kom efter förlorade samtliga mycket tid på de flacka partierna i banan. Pernilla slutade på 14:e plats.

Segrade gjorde fransyskan Carole Montillet som inte gjort mycket väsen av sig i störtlopp tidigare under säsongen. Segern var solklar, 45 hundra delar, före favoriten Isolde Kostner.

Onsdagen den 13:e februari var en dag som de norska alpina fansen sett fram emot. Här skulle Kjetil André Aamodt ta Norges första alpina medalj under dessa spel. Och Aamodt gjorde inte heller någon besviken.

Nytt för OS var att kombinationen avgjordes på en och samma dag. Störtlopp på förmiddagen och två slalomåk på eftermiddagen.

Aamodt ledde efter störtloppet med 18 hundra delar före landsmannen Lasse Kjus. Men kompisen Kjus utgjorde inget större hot inför slalomåken. Nej, de hittade man i Bode Miller och Benjamin Raich. Miller, som gjort en stor miss i störtloppet, var 2,44 sekunder efter medan Raich höll normal störtloppstandard för sin del och var 2,26 sekunder efter Aamodt. I det första åket gick Aamodt på säkerhet medan Miller ”tokkörde”. Amerikanens satsning såg ut att hålla men en ny miss gjorde att kom in på samma tid som norrmannen. Kjus var en sekund efter och var borta från medaljstriden. Österrikaren Raich plockade in 55 hundra delar på Aamodt. I det andra åket körde Miller lika tufft som i det första och Aamodt hade som siste man en ledning på 2,44 sekunder. Han körde minst lika försiktigt och segermarginalen blev så liten som 28 hundra delar. Det var Aamodt 16:e mästerskapsmedalj.

Dagen därpå avgjordes damernas kombination. Dåligt väder, hård vind, gjorde att arrangörerna tvingades köra slalomdelen på förmiddagen och störtlopp på eftermiddagen.

Pernilla Wiberg kom inte till start sedan hon i störtloppet skadat knät.

Janette Hargin låg efter slalomen sexa men åkte ut redan efter ett par portar i störtloppet.

Janica Kostelic, Kroatien, ledde med en dryg sekund efter slalomen men hon hade ett par riktigt vassa fartkanoner bakom sig.

Kostelic som kom till OS med tre raka meniskoperationer (mars, maj och september) och med bara två pallplaceringar i säsongens världscuptävlingar tillhörde knappast förhandsfavoriterna men nu höll hon undan och vann med 1,49 sekunder efter att ha haft den tredje snabbaste tiden i störtloppet.

Herrarnas super-G-tävling handlade mest om en port – den åttonde från målet.

En port som fick favoriterna på fall. Åkare som kom med för hög fart in blev straffade direkt med att antingen åka ut eller tappa så mycket tid att de var borta från topplaceringarna.

De fem åkare som tippats på förhand fick erfara detta. Stephan Eberharter, Österrike, ledde stort men tappade både linje och tid och fick nöja sig med silver. Nu gick guld till Kjetil André Aamodt som behärskade banan till fulländning och tog sitt andra raka OS-guld.

Damernas Super-G blev en skrälltävling. Daniela Ceccarelli, Italien, tillhörde fram till OS i

Salt Lake City doldisarna i den alpina världen. Bara drygt två månader före spelen fanns hon med på en prispall på en världscuptävling.

De flesta av favoriterna hade kört när Ceccarelli tog ledningen med 27 hundra delar. Men några som kunde hota henne fanns kvar. Bland annat Janica Kostelic. Och det visade sig också att Kostelic var den som skulle ge henne en match. Men kroatiskan fick nöja sig med silver – fem hundra delar från guld.

Pernilla Wiberg avslutade sin olympiska karriär i denna tävling. Förutsättningarna var inte de allra bästa efter knäskadan i störtloppet. Hon tvingades ta smärtstillande medel för att kunna köra men trots det blev det en tolfte plats för Pernilla. Själv var hon mest nöjd med att hon över huvud taget kunde köra tävlingen. Nöjd hade hon några dagar senare att vara då hon valdes in i IOK. Den tävlingen vann hon. Hon fick flest röster av de 13 kandidaterna.

Damerna fick några dagars vila inför slalomtävlingen som avgjordes i Deer Valley.

Men de var inte något storslaget mottagande de fick. Deer Valley bjöd på sämsta tänkbara väder. Snön föll tätt, sikten var urusel och till på köpet kom värmen vilket gjorde att den vattnade pisten inte höll och underlaget bestod mest av lössnö och isklumpar. Banan höll för åtta nio åkare.

Anja Pärson hade startnummer ett och hon satsade på ett säkert åk och tog sig ned. Ylva Nowén kom ned 51 hundra delar efter Anja. Snabbast i det första åket var Janica Kostelic som under miserabla förhållanden fick på ett fantastiskt åk. Inför det andra åket var Kostelic i ledningen medan Anja Pärson låg fyra och Ylva Nowén femma.

Anja säkrade en medalj i och med att trean inför andra åket Finlands Tanja Poutiainen körde ur. Frågan var bara nu vilken valör det skulle bli på medaljen. Ylva Nowén hade också medaljchans med då krävdes det att antingen tvåan Laure Pequegnot, Frankrike, eller Janica Kostelic skulle köra ur.

Fransyskan gjorde ett säkert åk och var 92 hundra delar snabbare än Anja i mål. För Kostelics del såg det trögt ut och hon förlorade också en hel del tid men i sista branten släppte hon på rejält och kunde vinna med sju hundra delar.

Brons till Anja Pärson medan Ylva Nowén blev slagen av Anja med nio hundra delar.

Anja Pärsons medalj var ur svensk synvinkel också historisk – det var Sveriges första OS-medalj på damsidan i slalom. Tidigare medaljer i storslalom (guld), kombination (guld) och störtlopp (silver) har alla tagits av Pernilla Wiberg.

Herrarnas storslalom avgjordes i Park City och denna torsdag begav sig svenska fans till den välkända skidorten i hopp om att kunna få se Fredrik Nyberg ta en svensk medalj.

Svenskens hade en världscupseger och ytterligare två pallplaceringar före OS så visst fanns det fog för förhoppningarna.

Men Nyberg fick aldrig någon fart på skidorna. Det blev en 13:e plats för en besviken Nyberg vilket var hans sämsta placering under säsongen i storslalom.

Favorit till segern var Österrikes Stephan Eberharter. Han höll för trycket och vann klart med en knapp sekund före Bode Miller, USA.

Dagen därpå var det dags för damerna s storslalom i Park City. Den här gången under bästa tänkbara förhållanden med en sol som sken bedövande vackert över pisten. Janica Kostelic hade chansen att ta sin fjärde OS-medalj och sitt tredje guld något som aldrig hänt i den olympiska historien på den alpina damsidan.

Kostelic hade startnummer 19 i första åket och sopade banan med konkurrenterna och tog ledningen med 49 hundra delar före Alexandra Meissnitzer, Österrike, och Maria Rienda-Contreras, Spanien.

På fjärde plats låg Anja Pärson och hon släppte på allt i andra åket och ledde när det var tre åkare kvar.

Spanjorskan drabbades av medaljfrossa och hade den elfte bästa tiden i andra åket vilket

gjorde att hon tappade sin medaljplats och for ned till en sjätte plats. Meissnitzer gjorde några missar och hamnade 28 hundra delar utanför prispallen.

Nu gällde det för Anjas del om det skulle bli guld eller silver. Allt hängde på Janica Kostelic. Hon hade inte drabbats av någon medaljfrossa. Hon krossade sina konkurrenter och vann med 1,32 sekunder och var snabbast i båda åken och samtidigt blev hon historisk.

Kostelic och Pärson sken båda ikapp med den flödande solen och Anja blev bokstavligt talat kungligt hyllad för sitt OS-silver.

Ylva Noén slutade som sjuva medan Anna Ottosson åkte in på en nionde plats.

Den alpina OS-delen avslutades med herrarnas slalom i Deer Valley. Än en gång bjöds det på bedrövliga förhållanden. Under natten vattnades pisten och på morgonen kom varma vindar insvepande över Deer Valley och förstörde alla förutsättningar för en rättvis tävling. Av de 78 startande var det bara 33 som fullföljde båda åken.

De åkare som hade tidiga startnummer var de som hade hyggliga förutsättningar för att slåss i toppen.

Efter första åket ledde fransmannen Jean-Pierre Vidal, som startade som trea, före storfavoriten, med startnummer ett, Bode Miller. De stod i en klass för sig själva och ledde med en sekund.

Markus Larsson gjorde ett mycket bra åk med tanke på att han hade startnummer 19 och låg elva.

Det andra åket blev dramatiskt. Larsson tog ledningen sedan de fyra före honom kört ur.

Markus Larsson hade den tredje bästa tiden i andra åket vilket förde upp honom till en sjunde plats totalt.

Fransmannen Sebastian Amiez fick på ett perfekt åk och tog ledningen. Ett perfekt åk fick också skotten Alain Baxter till och klättrade i resultatlistan.

Efter Baxter så föll den ena favoriten efter den andra. Bode Miller körde ur men till publikens förtjusning klättrade han upp i pisten och fullföljde men rasade från andra till 24:e plats.

Sist ut var Vidal som vid ett par tillfällen var nära att falla offer för svårigheterna men han kunde till slut ta sig i mål och vinna sensationellt.

Nu var allt inte frid och fröjd eftersom det i efterskott visade sig att skotten Baxter inte klarade dopingtesten. Han blev därmed av med sin bronsmedalj som vållat nästan alpin ”hysteri” i Skottland.

Backhoppning

Två tunga favoriter skulle göra upp om gulden i stora och lilla backen. Sven Hannawald, Tyskland, och Adam Malysz, Polen, var de två som allt surrade kring.

Men en 55 kilo tung (?) schweizare som aldrig vunnit en världscuptävling snuvade favoriterna – och det två gånger om! Simon Amman slog alla med häpnad och den Harry Potter-liknande backhopparen tog inte bara sina konkurrenter med storm utan även publiken.

Freestyle

I puckelpist blev det favoritsegrar både på herr- och damsidan. Norskan Kari Traa hade dominerat världscupen med fem av sex möjliga segrar fram till Salt Lake City och tog en överlägsen seger.

Sara Kjellin kvalade in till finalen som tolv och inledde mycket bra innan hon körde ur.

På herrsidan var det två åkare som nämndes som storfavoriter – Finlands Janne Lahtela och USA:s Jonny Moseley som vann guld 1998. Lahtela låg tvåa efter kvalet som leddes av en amerikan. Men inte Moseley utan den blott 18-årige Travis Mayer.

I finalen var det Lahtela som visade vad rutin betyder och tog hem guld. Moseley fick nöja sig med en fjärde plats trots att han i sitt program hade ett mycket spektakulärt hopp. Ett hopp som publiken jublade åt men domarna var kanske inte lika imponerade.

Av de båda svenskarna klarade sig Fredrik Fortkord bäst. Han gjorde ett bra finalåk men domarna gav honom inte så bra betalt som många ansåg att han skulle ha haft. Det blev en 13:e plats för honom medan Patrik Sundberg blev utslagen i kvalet och slutade 22:a. I hopp var det på herrsidan mest tal om den regerande olympiamästaren Eric Bergoust, USA. I kvalet gjorde den populära amerikanen ingen besviken då han tog ledningen. I finalen fanns det en riktig outsider – tjecken Ales Valenta. Hans finalhopp var tre baklängesvolter med fem skruvar. Svårighetsgraden på det hoppet, som han var ensam om i världen, var betydligt högre än konkurrenternas. Satte han det skulle ha stora möjligheter att klättra från sin femte plats. Valenta gjorde ett nästan perfekt hopp och satte i och med det en enorm press på konkurrenterna. Ingen kunde matcha honom ända fram till favoriten Bergoust. Amerikanen gjorde ett perfekt hopp – ända till landningen som han missade totalt och rasade till sista plats i finalen. På damsidan svarade schweiziskan Evelyne Leu för en fantastiks uppvisning och slog världsrekord sammanlagt med poängen 203,16. Men i finalen missade hon landningen i båda hoppen och kom inte bättre än elva. Vann gjorde australiskan Alisa Camlin som grundlade segern i det första finalhoppet. Svenskan Liselotte Johannson, som gjorde sitt fjärde OS, men en miss i det andra kvalhoppet gjorde att svenskan hamnade sist i kvalet.

Längdskidor

Längdskidorna under detta OS blev ett sorgligt kapitel. För svensk del resultatmässigt sett och allmänt stavades allt det negativa Johan Mühlegg - tysken som numera tävlade för Spanien. Hans framfart i spåren avslutades förs nära två år efter tävlingarna i idrottens egen domstol – CAS.

Redan efter den första tävlingen, den första tävlingsdagen på OS, började rykten surra kring honom.

I förhandssnacket inför 30 km masstart, som gjorde debut på OS-programmet, var Per Elofsson naturligtvis en av medaljkandidaterna. I svensk media var det bara frågan om vilken medalj han skulle ta.

Och allt såg bra ut i början. Efter fyra kilometers åkning satte Mühlegg in en stöt och den ende som vågade och kunde ta upp jakten var Elofsson som också var ikapp tysk/spanjoren efter sex kilometer. Men efter det tog det stopp för svensken. På hög höjd och tuffa banor sade Elofssons kropp stopp. Elofsson stunnade medan Mühlegg utan några synbara problem med varken den höga höjden eller banorna trummade på i sitt minst sagt höga tempo mot ett OS-guld. Elofsson rasade i fältet och bröt tävlingen efter halva loppet.

Medan medier ifrågasatte Elofsson förberedelser kunde Mühlegg lägga ut texten om sin uppladdning på hög höjd och specialdiet.

Att specialdieten till stor del bestod i förbjudna preparat skulle visa sig först mot slutet av spelen.

Senare visade det sig att Mühlegg tagit det förbjudna och nya medlet NESP som han trodde han skulle kunna slinka igenom dopingtesterna med.

I premiärloppet tog Christian Hoffman och Michail Botvinov, båda Österrike, de övriga medaljerna.

Även dessa fick en släng av dopingryktena eftersom man i deras förläggning efter spelen hittade slängda blodpåsar.

Tre dagar efter premiärloppet var det dags för 15 kilometer i klassisk stil.

Här fanns inte Mühlegg med i startlistorna och han förklarade det med att han inte skulle ha en chans i ett så kort klassiskt lopp. Så här i efterhand var den mer troliga anledningen att han var tvingad att fylla på med mer NESP.

Per Elofsson var tillbaka och efter knappt halva loppet låg han på tredje plats efter de båda

klassiska specialisterna Andrus Veerpalu, Estland, och Frode Estil, Norge. Men Per tappade och slutade på femte plats 20 sekunder från bronset och minuten efter segraren Veerpalu. Även här kom spekulatioerna igång inte minst sedan Estland genom Jan Mäe tagit bronset. Frågan många ställde sig var hur just dessa två åkare kunnat hitta toppformen medan andra hade så svårt.

Elofsson var missnöjd med att ha missat en medalj medan Magnus Ingesson överraskade med en åttonde plats.

Herrarnas nästa tävling var jaktstarten och nu var Mühlegg tillbaka i spåren igen efter sin ”vila”.

Trots knackig klassisk teknik ledde Mühlegg efter den första delen med 13 sekunder före Frode Estil. Elofsson var drygt 26 sekunder efter men då ska man komma ihåg att avståndet hade varit betydligt mindre om han inte fallit i en utförslöpa efter drygt tre kilometer.

Efter några timmars vila var det dags för del två av jaktstarten och det var väl få, om ens någon, som tvivlade på att Mühlegg inte skulle vinna. Ensam kunde han defilera i mål med en segermarginal på betryggande 28 sekunder trots att han inte förtog sig på slutet.

Per Elofsson satsade allt på att komma ifatt Estil och det tog bara två minuter innan han var ikapp. Men efter det var det ingen av åkarna som var villig att dra vilket gjorde att några åkare ”bjöds” in i loppet. Bland dessa var Thomas Alsgaard som därmed fick en gratischans att vara med i medaljstriden.

Kampen om de två medaljerna efter Mühlegg stod nu mellan Estil, Alsgaard, Elofsson och italiens Giorgio di Centa.

Elofssons upploppstaktik var väl inte den allra bästa. En liten miss bäddade för Estil som kunde ta sig förbi och den ende som orkade hänga på i silverkampen var landsmannen Alsgaard. I en rasande uppgörelse kunde inte ens målfotot skilja de båda som fick dela på silvret medan Per Elofsson fick nöja sig med en fjärde plats.

En placering som senare uppgraderades till brons sedan Mühlegg blivit av med sin medalj på grund av doping.

Herrstafetten var på förhand, alltså före OS, ett lopp som svenskarna hade stora förhoppningar på. Men väl på startlinjen var det bara att konstatera att Per Elofsson inte kom till start (sjuk) och att Mathias Fredriksson gjorde sin första OS-start (tillbaka från sjukdom) så förutsättningarna var inte de allra bästa.

Och det gick åt skogen redan på den första sträckan. Redan efter två kilometer tvingades Urban Lindgren släppa och vid växlingen var Sverige 1.29 efter täten. Mathias Fredriksson tappade ytterligare en dryg minut på sin sträcka. En sträcka som han mest körde för att få ett lopp i kroppen inför femmilan. I mål var Sverige drygt fem minuter efter segrarna Norge. 13:e platsen var Sveriges sämsta i OS.

Sprinttävlingar gjorde entré på OS-programmet och på herrsidan dominerades dessa av specialister till skillnad från damsidan där man ännu inte kommit lika långt i specialiseringen. Sverige hade fyra åkare till start och av dessa var det två som klarade kvalet. Björn Lind och Peter Larsson var de två som klarade kvalet och tog sig vidare till kvartsfinal.

Båda klarade sina kvartsfinaler (Lind etta och Larsson målfototvåa).

Björn Lind tog sig vidare till final. I finalen höll inte Linds tidigare så lyckade taktik utan han slutade fyra.

”Den sämsta placeringen av alla” sade en mycket besviken Lind.

Herrarnas OS-program avslutades med femmilan och det var nu som snaran drogs åt rejält kring Mühlegg.

Timmarna före start var hans HB-värde över den tillåtna gränsen, 175 gram hemoglobin per liter blod. Men strax före start hade värdet sjunkit så att det låg precis under det tillåtna.

Visserligen kunde han vinna loppet men han såg lite mer sliten ut än tidigare. På presskonferensen var han både dämpad och stressad och hans förklaringar till de höga

blodvärdena klingade falskt. Specialdiet och diarré under natten var hans förklaring men att under de förutsättningarna kunna utklassa den övriga världseliten lät i mångas öron en aning underligt.

Under segermiddagen kallades Mühlegg till ett IOK-förhör som varade i tre timmar. I Mühleggs dopingtester hade man funnit spår av NESP, ett medel som Mühlegg och hans stab, inte trodde gick att spåra. Loppet var nu kört för Mühlegg – bokstavligt talat.

Han var nu spelens mest jagade man och snacket i skidvärlden var nu igång hur han skulle bestraffas. Slutet på hela Mühlegg-affären blev att CAS, idrottens egen domstol, beslöt att Mühlegg skulle strykas ur alla resultatlistor för OS och lämna tillbaka samtliga medaljer.

Ett beslut som innebar att Per Elofsson till slut blev bronsmedaljör i jaktstarten.

Men många ställde sig frågan hur resultatlistorna sett ut om Mühlegg inte fått starta. Han knäckte ju en och annan åkare som försökte hänga med honom i hans oerhörda tempo. Ett tempo som han skaffat sig på konstlad väg.

Även damerna drabbades av dopingrykten och det i samband med stafetten då två åkare, Larisa Lazutina, Ryssland, och Irina Terelija, Ukraina, stoppades med för höga blodvärden. Slutet på den historien blev att Lazutina stängdes av för doping och hennes resultat under OS ströks och medaljerna (två silver) fick lämnas tillbaka.

Spelens första tävling var damernas 15 kilometer med masstart. Det var också premiär för masstart på OS. Segern togs av Stefania Belmondo, Italien, som trots ett stavbrott fyra kilometer från mål kunde slå just Lazutina i spurten. Ett oväntat guld inte minst för Belmodo själv som tog sitt första guld tio år tidigare i Albertville.

De svenska damernas insats kan bäst beskrivas i sifferkombinationen 31-37-39-40 av 55 åkare som to sig i mål.

Nästa lopp på programmet var milloppet och där fanns en stor förhandsfavorit i Norges Bente Skari.

Efter halva loppet var det tre ryskor i täten (Lazutina tvåa) och Skari var då 15 sekunder från guld. Men den ryska knock-out-starten däckade inte norskan som disponerade sitt lopp väl. Med 1300 meter kvar var Skari trea men fortfarande nio sekunder upp till guld. Med ryskornas tider att gå på flög Skari fram i spåret och kunde vinna med drygt två sekunder. Svenskorna höjde sig en aning och placerades sig denna gång som 18-21-24-42 med Lina Andersson som bästa svenska.

Jaktstarten dominerades av ryskorna och Lazutina fanns också med här och tog en silvermedalj, som hon då senare fick lämna tillbaka.

Segrade gjorde Olga Danilova, Ryssland, medan svenskorna återigen hade en mindre lyckad dag. Sifferkombinationen denna gång var 27-37-41-48.

Damernas sprint dominerades av Julija Tjepalova, Ryssland, som vann både semifinal och final. Ingen av de tre svenskorna som var med klarade kvalet.

Damstafetten blev dramatisk inte minst före start då Lazutina och Irina Terelija, Ukraina, inte fick starta eftersom de hade för höga HB-värden. Varken Ryssland eller Ukraina kunde få fram några ersättare och ströks därmed från tävlingen.

Guldstriden stod mellan Tyskland och Norge en strid som tyskorna vann. Sverige? Jo, näst sist, tolv, med bara USA efter sig.

Damernas sista tävling, tremilen, hade drag av parodi över sig. Många åkare kom inte till start men på startlinjen fanns Lazutina och Terelija, som båda haft startförbud i stafetten. Lazutina krossade allt motstånd och på presskonferensen gick hon hårt åt dopingpolisen som hon ansåg behandlat henne som ”ett djur” och att hon aldrig skulle kunna tänka sig ta några otillåtna preparat.

Några timmar efter presskonferensen fick hon besked om att hon och landsmaninnan Danilova (ett guld och ett silver) diskats på grund av doping.

Skidtävlingarna i Salt Lake City går till historien som en av de mörkaste och resultatlistornas slutliga utseende kom först långt, långt, efter det att sista åkare gått i mål i Soldier Hollow. För svensk del blev det också nattsvart. Enda ljusglimten var Per Elofssons brons och Björn Linds fjärde plats i sprint.

Nordisk kombination

Grenen dominerades denna gång av Finland och då i första hand Samppa Lajunen. 22-åringen tog tre guld, klassiskt, sprint och lag. Lajunens trippel varv den första sedan 1988 för Finlands del då Matti Nykänen tog tre backguld i Calgary.

Snowboard

På den alpina sidan hade man bytt ut storslalom mot parallellstorslalom. Ett byte helt i publikens och åkarnas smak.

Av de fyra herrarna som ställde upp tog sig tre vidare till åttondelsfinalerna.

Stephen Copp satsade allt i första åket mot världscupetten Kosir, Slovenien, och körde ur och var då också chanslös i det andra åket. En 15:e plats blev det för Copp.

Daniel Biveson hade det förspänt inför sitt andra åk mot italienaren Feichter som körde ur i det första. Biveson gjorde ett par rejäla missar och körde ur i det andra åket och reglerna är då sådana att det är den som kommer i mål i andra åket som vinner. Bivesons placering blev elva.

Den tredje svensken, Richard Richardsson, hade inga problem i sin åttondel med att gå vidare. I kvartsfinalen väntade Kosir och honom slog Richardsson utan problem också. I semifinalen väntade den regerande världsmästaren Nicolas Huet, Frankrike. Huet föll en port före mål och i det andra åket stressade han i jakten på Richardsson och körde ut i ett tidigt skede.

Nu var det guld eller silver som gällde för Richardsson. I finalen väntade Philipp Schoch, Schweiz, som slagit den ena favoriten efter den andra i sin väg mot finalen.

Schweizaren hade bara två världscupsäsonger bakom sig och som bäst en sjunde plats i världscupen och det var i hans första tävling. Efter den hade han aldrig varit bland de tio bästa.

I det första åket var schweizaren nära att falla men kunde reda upp situationen men fick se sig slagen av Richardsson med 24 hundra delar.

Så Richard Richardsson hade guldläge men efter fem portar var han nära ett fall och schweizaren var i överläge och nu var det svensken som jagade. Guldet försvann i utgången av flacken. Men det var två jublande glada medaljörer. Det gick inte att se skillnaden på guld och silverman i målfällan!

På damsidan klarade Åsa Windahl kvalet men föll i sitt första åk i åttondelsfinalen. I det andra åket dominerade Åsa mot amerikanskan Kosglow men segermarginalen på 75 hundra delar räckte inte för avancemang. Segern togs hem av fransyskan Isabelle Blanc.

I halfpipe tog sig Magnus Sterner som ende svensk vidare till final. I sitt första finalåk såg allt perfekt ut till sista hoppet som Sterner tyvärr landade på kanten och det drog ned poängen.

Men en sjunde plats inför det andra åket var ändå godkänt och satsningen var total men Sterner föll i mitten av pipen och föll också i resultatlistan ned till en elfte plats. Segrade gjorde amerikanen Ross Powers som grundlade segern med ett magnifikt första finalåk.

På damsidan hade Sverige två deltagare, Anna Hellman och Janet Jonsson. Anna föll i det andra kvalåket medan Janet föll i båda.

Segrade gjorde favoriten, amerikanskan Kelly Clark.

Skidskytte

Magdalena Forsberg kom till Salt Lake City med det egna målet att ta minst en OS-medalj.

”Magda” hade dominerat världscupen och tagit tre VM-guld, ett VM-silver och två VM-brons sedan OS i Nagano 1998. Så förväntningarna på ”Magda” var stora.

Om Magdalena Forsberg var den svenska truppens ”frontfigur”, hon var bland annat den som bar den svenska flaggan vid invigningen, så hade Norge sin störste olympier i Ole Einar Björndalen som var helt suverän med sina fyra skidskytte-guld. Han hade mycket väl kunnat fått med sig fem guld till Norge om han fått åka i det norska stafettlaget utan gevär på ryggen. Han var definitivt kvalificerad för det men skidledningen valde att inte ta ut honom efter en del vända.

För damernas del var den första distansen 15 kilometer. Det var för övrigt Magdalena Forsbergs åttonde OS-start varav fyra i längdskidor.

Med tanke på hur längdskidåkarna reagerat på de tuffa banorna och den höga höjden öppnade Magdalena försiktigt. Efter tre skjutningar låg Magdalena på silverplats. I den sista stående skjutningen hade Magdalena guldläge sedan ryskan Olga Pyleva skjutit två bom. Men svenskans tredje och fjärde skott missade, med två respektive fyra millimeter, och därmed var guldchansen borta. Ja, de allra flesta trodde att medaljen också var borta eftersom de två bommarna innebar att ”Magda” hade 22 sekunder upp till bronset. Sekunder som hon var tvingad att ta igen på tre kilometers åkning. En uppgift som egentligen borde vara helt omöjlig.

Men hon gjorde det omöjliga och knep bronset med fem sekunders marginal dessutom. Ett litet tankeexperiment gav vid handen om de tre medaljörerna skjutit felfritt så hade Magdalena vunnit med drygt 20 sekunder. Segern gick till otippade OS-debutanten Andrea Henkel, Tyskland.

Men Magdalena var mycket nöjd med sin bronsmedalj. Äntligen hade hon fått sin hett eftertraktade olympiska medalj och det egna medaljmålet var uppfyllt.

Nästa distans för damerna var sprinten, 7,5 km, som normalt sett var den distans som Magdalena skulle ha sämst medaljchans på. Distansten har ju bara två skjutmoment vilket oftast är en nackdel för de mer skjutsäkra, till vilka Magdalena tillhör.

Magdalena missade ett skott i liggande vilket innebar att hon låg på 21:a plats efter första skjutningen.

Efter den andra skjutningen låg Magdalena femma, 48 sekunder efter ledande Kati Wilhelm, Tyskland. Så medaljmöjligheterna såg inte alltför ljusa ut men än en gång svarade Magdalena för en enorm forcering på den sista slingan. Sist att få ge sig i striden om den sista medaljen, bronset, var norskan Liv Grete Skjelbreid-Poirée som fick ge sig med knappa fyra sekunder gentemot Magdalena.

På två starter hade Magdalena tagit två OS-medaljer. I den sista OS-starten för hennes del, jaktstarten, hoppades alla på att hon skulle få kröna sin karriär med ett guld.

Förutsättningarna var ju klara. Framför sig i spåret hade Magdalena Wilhelm och Uschi Disl, Tyskland. Båda var inte kända som några säkra skyttar och det visade sig direkt efter det första skyttet av fyra.

Wilhelm sköt tre bom och Disl två bom. Nu var Magdalena i topp med 23 sekunder tillgodo på den konkurrent som Magdalena fruktade mest – norskan Skjelbreid-Poirée.

I det andra skyttet, liggande, missade Magdalena ett skott och försprånget efter halva loppet var nere i 14 sekunder.

Efter tredje skjutningen, nu gällde det stående, var det en trio som lämnade skjutvallen.

Forsberg, norskan och Irina Nikultjina, Bulgarien. En trio som höll ihop till sista skjutningen, också den i stående.

Här, helt plötsligt, drabbades alla tre av ”olympiska medaljnerver”. Alla missade två skott vardera och medan trion åkte sina straffrundor kunde de se två åkare, Olga Pyleva, Ryssland, och Kati Wilhelm, ge sig ut på sista rundan efter en felfri skjutning.

Pyleva tog guld, Wilhelm silvret medan bronsmedaljen blev en uppgörelse med de tre tidigare guldkandidaterna. För Magdalena blev det ingen medalj, sprinten hade tagit det mesta av krafterna, och när Magdalena inte hade någon ”kick” i benen blev det en sjätteplats. I damstafetten var Tyskland skyhöga favoriter och de infriade också förväntningarna även om guldets föregicks av några missar här och var så var segermarginalen betryggande 30 sekunder före Norge och Ryssland.

Herrtävlingarna kunde stavas Ole Einar Björndalen, Norge. Allt han rörde vid blev till guld. Det första guldets kom på 20 kilometer. Att norrmannen var den starkaste skidåkaren i fältet var alla eniga om. Inte minst med tanke på att han två dagar före skidskyttepremiären kom sexa bland långdspecialisterna på 30 kilometer. Men Björndalen försatte sig i ett svårt och vanskligt läge efter två bommar och inför den sista skjutningen var det landsmannen Frode Andresen som hade guldgreppet. Men Andresen sköt bort sig med tre bom i sista skjutningen och det öppnade för Björndalen som kunde vinna med en marginal på 36 sekunder.

Henrik Forsberg inledde med tre bom och då var dagen förstörd för hans del och han slutade som 47:a. Lite bättre gick det för Björn Ferry (38:a) respektive Car-Johan Bergman (40:e). Guld nummer två kom i sprinten och här ”chokade” Björndalen med att bara ligga fyra efter den första skjutningen. Men efter den andra skjutningen var Björndalen i topp och kunde defilera i mål med en segermarginal på 29 sekunder.

Här svarade Björn Ferry för en bra prestation då han åkte in som 17:e man.

Med marginalen 29 sekunder i ryggen var det ingen som tvivlade på att Björndalen skulle ta sitt tredje guld i jaktstarten. Trots två bommar var det ingen som kunde hota honom och denna gång var marginalen till tvåan 41 sekunder.

Björn Ferry tappade till 24:e plats efter tre bommar i första stående.

Herrstafetten skulle bli en uppgörelse mellan titelförsvarende Tyskland och Norge. När Björndalen gav sig ut på sista sträckan för Norge hade han en ledning på en dryg minut och då gjorde det detsamma att Björndalen fick ta till tre extraskott. Den norska segern och Björndalens fjärde guld var ändå hur säkert som helst.

Det svenska laget låg sjuva efter halva tävlingen men tappade ned till 14:e plats.

Skridsko

Tre nationer dominerade skridskon på långbana. Holland, USA och Tyskland. Tre guld vardera med Holland som spetsnation med dessutom fem silver.

Herrarnas 500 meter blev dramatiskt. Hemmafavoriten Jeremy Wotherspoon föll redan efter några meter och den regerande mästaren japanen Hiroyasu Shimuzu fick se sig slagen av Casey FitzRandolph med tre hundra delar. Det var USA:s första OS-guld på distansen sedan 1980 då legenden Eric Heiden vann.

På den dubbla distansen slog en veteran till. Holländaren Gerard van Velde vann på världsrekordtiden 1.07,18 och det var holländarens första medalj i OS- och VM-sammanhang. På 1 500 m togs segern av den gamle inline-åkaren, amerikanen Derek Parra. Här gjorde Johan Røjler en fin insats med svenskt rekord.

På 5 000 meter fanns amerikanen Parra med igen. Själv trodde han nog att han säkrat guld sedan han slagit världsrekord men då hade han inte räknat med att holländaren Jochem Uytdehaage skulle krossa det nysatta rekordet med över tre sekunder.

Johan Røjler svarade även här för en fin prestation när han gjorde sitt bästa halvmilopp hittills i karriären.

Miloppet blev ytterligare en triumf för Uytdehaage. Här skulle landsmannen och minst sagt arge konkurrenten Gianni Romme ta guld. Men han fick nöja sig med silver sedan Uytdehaage som första man i världen krossat 13-minutersvallen och åkt milen på 12.58,92.

Catriona Le May Doan, Kanada, regerande mästare och världsrekordinnehavare var storfavorit på damernas 500 meter och infriade förväntningarna och var snabbast i de två 500-metersloppen.

På den dubbla distansen var USA:s Chris Witty favorit till guld redan i Nagano men fick då nöja sig med silver. Men hon behövde inte vänta fyra år på nästa OS-start. Hon var med i sommarspelen i Sydney där det blev en femte plats i cykelns banlopp på 500 meter.

Nu, på hemmaplan, var det ingen som kunde hota Utah-bon Witty, från att ta guld på ny världsrekordtid.

Anni Friesinger, Tyskland, var en av de mest påpassade åkarna av media, och hon levde upp till uppmärksamheten genom att ta guld på 1 500 meter. Det blev hennes enda medalj i Salt Lake City vilket kanske var en liten besvikelse för henne. Två fjärdeplatser och en sjätteplats blev facit i övrigt för mediernas gunstling.

På 3 000 meter blev det världsrekord av Claudia Pechstein, Tyskland, som länge hotades av holländskan Renate Groenwold. Men holländskans slutvarv var inte vasst nog för att hota Pechstein som vann med 24 hundra delars marginal.

På damernas längsta distans, 5 000 meter, tog Pechstein sitt andra guld i Salt Lake City och sitt tredje raka OS-guld på distansen. Den 30-åriga tyskan har en meritlista från OS och VM som är minst sagt imponerande. Sju OS medaljer sedan debuten 1992, varav fyra guld, och 37 VM-medaljer!

Short Track

Det som de allra flesta kommer ihåg från spelens short track-tävlingar är herrarnas 1 000-metersfinal. Steven Bradbury, Australien, hade som taktik att genomgående i alla lopp hålla sig i bakgrunden och inte vara med och fightas om tätplaceringarna och riskera ett fall i de täta loppen. I finalen föll alla åkarna i parti och minut och Bradbury var den ende som stod på skridskorna under hela loppet och med ett generat leende kunde han glida in över mållinjen och därmed ta Australiens första guld genom tiderna på ett vinter-OS.

Många såg australiensaren som en clown i dessa sammanhang men då hade man läst på dåligt. Han var med och tog brons i stafetten i Lillehammer 1994 och på VM har det bland annat blivit stafett-guld. Annars är han en hängiven surfare i hemstaden Brisbane där han försörjer sig som skridskoförsäljare.

Skandal, tycket i varje fall Sydkoreanska skridskofans om 1 500 meters-loppet, där deras favorit Dong-Sung Kim blev diskvalificerad sedan domarna ansett att han spärrat vägen för amerikanen Apolo Anton Ohno som nu fick guld.

Följden av domarnas beslut blev att sydkoreanska fans mejl-bombade arrangörerna vilket fick till följd att OS-servern havererade under ett antal timmar!

På herrarnas 500 meter togs guld av Marc Gagnon, Kanada. Ett guld som konkurrenterna unnade honom sedan han som favorit fallit i de två senaste spelen. Den här gången gick det vägen.

I stafetten fanns Gagnon med i det segrande kanadensiska laget och var med sin rutin en mycket viktig kugge i laget. Gagnon blev också i och med stafettguld Kanadas främste vinterolympier hittills med tre guld och två brons.

På damsidan dominerade Yang A. Yang med guld på 500 meter och 1 000 meter. Kinesiskan höll för favorittrycket och bevisade att hennes ställning som världens bästa short track-åkare var ohotad.

På 1 500 meter fick dock kinesiskan nöja sig med en fjärdeplacering. Här var det dubbelt Sydkorea på prisfallen.

I stafetten dominerade också Sydkorea. Landet tog sin tredje raka stafettitel och det hjälpte inte at Kinas Yang A. Yang åkte de två sista varven. Min-Kyung Choi åkte helt sonika ifrån kinesiskan.

